

лжкатушения, мисълта му най-послѣ откриваше истината. Извършениятъ грѣхъ бѣше непростимъ и тежъкъ. Живитѣ нѣмаше да му простятъ, противъ него бѣше и паметта на покойницитѣ. „Слушай добръ“, казваше приживѣ баща му, „азъ мога и отъ гроба си да те прокълна!“ И той щѣше да направи това. Противъ него бѣха всички. Той оставаше самъ, прокълнатъ и отвергнатъ, беззащитенъ и слабъ срѣщу справедливия и страшенъ гнѣвъ на Бога. Той прощава много, много търпи. Но има грѣхове, за които възмездieto никога не закъснѣва. Суевѣрниятъ страхъ не бѣше чуждъ на Гроздана. Той се събуди у него съ всичката си сила и, подклажданъ отъ уязвената му съвѣсть, хвърляше го въ нетърпими болки, рисуваше прѣдъ него поразителни и страховити картини. Обзе го малодушие и слабостъ. Той повѣрва, че прѣстѣплението му е открито, че още утрѣ всѣки можеше да го посочи съ прѣстъ и да каже: „той е!“. Една ржка, по силна отъ човѣшката, щѣше да го залови и обуздае за всѣкога.

Отново той почна да приповтаря въ ума си кое какъ бѣше станало. Искаше да намѣри нѣщо, което да изкупи и намали поне малко вината му. Но той бѣше много изморенъ, мислитѣ му се кжсаха и се объркваха. Единъ пжтъ оставаше ясенъ и откритъ прѣдъ него: да бѣга. Севендишката гора бѣше близо до Люляково и отъ тамъ до границата е само на една крачка. Грозданъ познаваше мѣстносттата най-добръ. Има една пжтека, която започва отъ Герганинъ-гробъ, спуща се и завива надолу изъ дола. Гората тамъ е гжста, клонетѣ на дърветата се прѣплитатъ, хвърлятъ зеленикава и хладна сѣнка и пжтеката върви като изъ нѣкоя пещера. Жива душа не се вижда, ни човѣкъ, ни звѣръ. Но ето гората се свършва и широка поляна се открива. Наблизо пасатъ говеда, нагазили въ гжста и висока трѣва. Чия е тая чърда и нѣма ли да го познае говедарътъ? Грозданъ иска да се повърне и